

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **Ing. M. M.**, zastoupeného JUDr. Hanou Homolkovou, advokátkou se sídlem České Budějovice, Biskupská 1, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 8. 2004, č. j. 2 Ca 302/2001 – 172,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele advokátce JUDr. Haně Homolové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 650 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena do jednoho měsíce po právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo zrušeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též ČSSZ nebo žalovaná) ze dne 30. 11. 2000, pro vady řízení a věc vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení a zároveň byla vyslovena nicotnost rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 4. 2001. Krajský soud při svém rozhodnutí vycházel z následujících skutečností:

Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2000 přiznala ČSSZ stěžovateli ode dne 7. 10. 2000 částečný invalidní důchod ve výši 2322 Kč měsíčně. Vycházela přitom z podkladového rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Českém Krumlově (dále též OSSZ) ze dne 4. 9. 2000, jímž bylo rozhodnuto, že stěžovatel je částečně invalidní.

V opravném prostředku ze dne 18. 12. 2000, doplněném na výzvu soudu dalším podáním ze dne 6. 8. 2001, vyjádřil stěžovatel nesouhlas s posouzením svého zdravotního stavu a dovozoval, že splňuje podmínky pro vznik nároku na plný invalidní důchod. Poukázal přitom především na skutečnost, že částečně invalidním byl uznán ještě v Chorvatsku, kde bylo stanoveno, že rozsah ztráty schopnosti soustavné výdělečné činnosti dosahuje 50 %. Od té doby se však zdravotní potíže žalobce zhoršily, postižení páteře původně lokalizované v úseku páteře bederní se rozšířilo na celou páteř, stěžovatel má také nemocné srdce a trpí urologickým onemocněním. Právě pro tyto změny zdravotního stavu je toho názoru, že rozsah ztráty schopnosti soustavné výdělečné činnosti musí být vyšší v porovnání se závěry, které učinili posudkoví lékaři v Chorvatsku. Stěžovatel také namítal, že při výpočtu výše důchodu nebyla respektována mezinárodní smlouva uzavřená mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou, v důsledku čehož nebyla správně započtena celková doba pojištění.

Krajský soud neskončil řízení pravomocným rozhodnutím do 31. 12. 2002, opravný prostředek proto posléze projednal s ohledem na ust. § 129, odst. 2 s. ř. s. jako správní žalobu. Napadené správní rozhodnutí pak přezkoumal podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele vyšel především ze znaleckého posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze ze dne 10. 6. 2004 a podpůrně též z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálního věcí ČR ze dne 10. 1. 2001. Na základě uvedených důkazů dospěl soud k závěru, že zdravotní stav stěžovatele je dlouhodobě nepříznivý a je podmíněn především postižením páteře. To je popsáno jako trvalé těžké postižení funkce více úseků páteře s často recidivujícími silnějšími dlouhotrvajícími dráždivými projevy nervů a svalů prokázanými EMG, těžkou staticko-dynamickou insuficiencí, výraznou poruchou svalového korzetu a podstatným snížením celkové výkonnosti organismu. Toto zdravotní postižení odpovídá kapitole XV, oddílu F, položky 2, písm. d) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele činí 50 %. Ostatní zdravotní potíže stěžovatele, jimiž jsou potíže psychické a lehká oboustranná nedoslýchavost, nemají podstatný posudkový dopad, porucha srdečního rytmu je pak postižením přechodného charakteru. Urologické potíže nebyly lékařskými nálezy prokázány. Souhrnně tedy nebyly shledány důvody pro navýšení výše uvedené sazby poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky. Krajský soud tak dospěl k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele 50 %. Stěžovatel byl proto pouze částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., nikoli však plně invalidní podle § 39 cit. zákona. První žalobní námítka tedy neshledal krajský soud důvodnou. Za oprávněnou však považoval žalobní námítka druhou, tj. nesprávné stanovení výše částečného invalidního důchodu v důsledku chybného výběru právní normy. Výši stěžovatelova důchodu totiž žalovaná vypočetla podle Úmluvy uzavřené mezi bývalou Československou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslávií o sociálním pojištění ze dne 22. 5. 1957, ačkoliv v době vzniku nároku stěžovatele na částečný invalidní důchod byla již účinná smlouva mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 22. 1. 1999. Tato smlouva vstoupila v platnost dne 1. 7. 2000. Uvedené pochybení bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud přitom nepřehlédl, že ve svém rozhodnutí ze dne 17. 4.

2001 přiznala žalovaná stěžovateli částečný invalidní důchod vypočtený již podle výše uvedené smlouvy mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou o sociálním zabezpečení. Toto rozhodnutí však považoval soud za nicotné, neboť jim nebylo vyhověno všem námitkám stěžovatele uvedeným v opravném prostředku (žalobě).

V podané kasační stížnosti dovozoval stěžovatel naplnění důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když shledal ve svém případě nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel má zato, že pokud by byl úplně a řádně posouzen jeho zdravotní stav, musela by žalovaná i krajský soud dojít k závěru, že splňuje podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu. Konkrétně pak namítal, že stanovení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši pouze 50% neodpovídá skutečnosti, neboť jeho páteřní postižení odpovídá příloze č. 2, k vyhl. č. 284/1995 Sb., kap. XV, odd. F, pol. 4, písm. c). Poukázal přitom na nový nále z magnetické rezonance ze dne 7. 6. 2004, který prokazuje zhoršení jeho páteřních potíží, kde došlo k novým změnám a výhřezu ploténky. Kromě tohoto postižení má i další zdravotní problémy a to především s močovou soustavou, kde hodnocení zdravotního postižení spadá do kap. XI, odd. B), pol. 4, písm. c) cit. vyhlášky a dále trpí postižením srdečním, které trvá dodnes a odpovídá kap. IX, odd. A), pol. 1, písm. d) uvedené vyhlášky. Stěžovatel je postižen i infekčními nemocemi, konkrétně vypadáváním nehtů na nohách, které trvají od r. 1996 dodnes a patří do kap. I, pol. 1, písm. B) uvedené vyhlášky. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nepostupoval podle čl. 38 smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou a nevykonal rozsudek Správního soudu Chorvatska ze dne 18. 3. 1992, jímž byl stěžovatelův pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti určen rovněž 50%. Stěžovatel však považuje za logické a také prokázané, že po uplynutí 8 let a vzniku nových onemocnění nemůže být pokles soustavné výdělečné činnosti 50 %, ale více. Dále stěžovatel vyjádřil nesouhlas s hodnocením svého zdravotního stavu, pokud jde o dočasnost jeho srdečního onemocnění. Dovozoval rovněž, že zdravotní potíže odůvodňující přiznání důchodu u něj trvají již od roku 1993, kdy také o důchod požádal, avšak OSSZ na jeho dřívější žádost zapomněla. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Pro toto řízení stěžovatel navrhl, aby byl krajský soud zavázán právním názorem tak, že jeho zdravotní stav odpovídá příloze č. 2, vyhl. č. 284/1995 Sb., kap. XV, odd. F, pol. 4, písm. c) v období od r. 1992 do r. 2000 a stěžovatel je tak plně invalidní podle § 39, odst. 1, zákona č. 155/1995 Sb. Dále navrhuje, aby při stanovení výše dávky byl v případě potřeby použit článek 21 a článek 23 písm. b) smlouvy mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou o sociálním zabezpečení a dále kap. II, odst. 9 a 10 a kap. IV, odst. 1 přílohy k nařízení vlády č. 290/1995 Sb., jakož i vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. o odškodnění. Stěžovatel rovněž požadoval, aby podle čl. 38 smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou byl vykonán rozsudek Správního soudu Chorvatska US-5554/1991-4 ze dne 18. 3. 1992.

Z dávkového spisu stěžovatele vedeného žalovanou zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti. Stěžovatel uplatnil dne 11. 9. 2000 žádost o částečný invalidní důchod. V textu žádosti ověřené na OSSZ v Českém Krumlově výslovně uvedl, že trvá na jejím odeslání na ČSSZ. Přiznání důchodu požadoval ode dne 7. 10. 2000. Uvedenou žádost stěžovatel vlastnoručně podepsal. K žádosti byl připojen posudek lékaře OSSZ v Českém Krumlově ze dne 4. 9. 2000, kterým byl stěžovatel uznán částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. ode dne 1. 7. 2000. Tento posudek byl podkladem jak pro napadené rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 11. 2000, tak i pro rozhodnutí OSSZ Český Krumlov ze dne 4. 9. 2000, vydané v řízení o přechodu pracovní neschopnosti do invalidity.

Proti posléze uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel dne 18. 9. 2000 odvolání, neboť měl zato, že splňuje podmínky pro přiznání plné invalidity. Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2001 pak Česká správa sociálního zabezpečení, detašované pracoviště České Budějovice, odvolání stěžovatele s odkazem na závěry posudku PK MPSV ČR České Budějovice ze dne 10. 1. 2001 zamítla a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdila. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 1. 2001. Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, řízení o ní však bylo zastaveno usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 2. 2001, č. j. 10 Ca 36/2001 – 12.

Ze soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 11. 2000 a 17. 4. 2001 byla zrušena nejprve rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 2. 2002, č. j. 2 Ca 302/2001 – 95. Tento rozsudek byl však na základě odvolání stěžovatele zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 2002, č. j. 1 CaO 59/2002. Krajský soud byl zavázán doplnit dokazování k otázce plné invalidity stěžovatele, nejlépe vyžádáním znaleckého posudku Institutu pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu stížních bodů uvedených v kasační stížnosti, přihlédl ex offio k některým procesním vadám a po posouzení výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pro rozhodnutí ve věci považoval Nejvyšší správní soud za nutné především určit, jaké právo bylo předmětem správního řízení a o jaké dávce správní orgán rozhodl, případně rozhodovat měl. Výše již bylo uvedeno, že stěžovatel podal dne 11. 9. 2000 žádost o částečný invalidní důchod. Tím vymezil předmět správního řízení, o němž také správní orgán svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2000 rozhodl. Žádost o jinou dávku není v dávkovém spise do doby vydání uvedeného správního rozhodnutí doložena a neprokázal ji ani stěžovatel v průběhu soudního řízení. Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za nutné poznamenat, že odvolání ze dne 18. 9. 2000 podané stěžovatelem proti rozhodnutí OSSZ v Českém Krumlově ze dne 4. 9. 2000 není uplatněním žádosti o plný invalidní důchod, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v řízení o přechodu z pracovní neschopnosti do invalidity podle ust. § 94 zák. č. 582/1991 Sb., nikoliv v řízení o dávku důchodového pojištění podle ust. § 81 cit. zákona. Stěžovatel se jím domáhal uznání plné invalidity, což odpovídalo předmětu řízení, nikoliv přiznání plného invalidního důchodu. Nejvyšší správní soud tedy k této první otázce uzavírá, že správní orgán nepochybil, pokud svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2000 rozhodl pouze o přiznání částečného invalidního důchodu stěžovateli a neučinil žádný výrok (ať již vyhovující či zamítavý) ohledně plného invalidního důchodu, neboť nárok na tuto dávku stěžovatel předepsaným způsobem neuplatnil a v průběhu správního řízení nebyly zjištěny skutečnosti uvedené v ust. § 86 odst. 3 cit. zákona. Na základě této výchozí úvahy pak Nejvyšší správní soud posuzoval zákonnost rozsudku krajského soudu.

Z hlediska výše uvedeného má Nejvyšší správní soud za to, že v řízení před krajským soudem došlo k několika procesním pochybením, která jsou dále podrobněji rozebrána. Krajský soud si především sám neujasnil předmět správního řízení ani obsah napadeného rozhodnutí, a v důsledku toho chybně stanovil rozsah své přezkumné činnosti. Následně pak prováděl rozsáhlé dokazování ohledně existence plné invalidity stěžovatele, ačkoliv zodpovězení této otázky nemohlo mít na posouzení zákonnosti správního rozhodnutí žádný vliv. I v případě, že by byla plná invalidita stěžovatele prokázána, nemohl by soud rozhodnutí

ČSSZ ze dne 30. 11. 2000 zrušit, neboť ve správním soudnictví soud podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává v mezích žalobních bodů vždy pouze zákonnost výroku správního rozhodnutí a toto rozhodnutí žádný výrok, jímž by bylo jakkoliv rozhodnuto o nároku na plný invalidní důchod stěžovatele, neobsahovalo a ani obsahovat nemělo. Na tomto hodnocení nemění nic skutečnost, že byl krajský soud v otázce plné invalidity stěžovatele usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 2002 zavázán dokonce k doplnění dokazování, neboť postup odvolacího soudu byl zatížen stejnou vadou. Nejvyšší správní soud přitom nezpochybňuje povinnost krajského soudu vypořádat se s žalobním bodem, v němž stěžovatel dovozoval svoji plnou invaliditu a nezákonnost správního rozhodnutí spatřoval v tom, že mu nebyl přiznán plný invalidní důchod, přistoupit k němu měl však způsobem předestřeným v předchozím odstavci. Toto pochybení pak Nejvyšší správní soud poměřoval s námitkami uplatněnými stěžovatelem v kasační stížnosti. V té stěžovatel sice neoznačil řádně napadené výroky rozsudku krajského soudu, z obsahu lze však dovodit, že napadá pouze výrok o zrušení rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 11. 2000.

Podstatou stěžovatelových obsáhlých a ve svém vyznění ne vždy srozumitelných stížních námitek (viz. např. opakované žádosti o „uznání rozsudku Správního soudu Chorvatska“) je v zásadě tvrzení, že se znalecký posudek Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví ani předchozí posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště České Budějovice nevypořádaly řádně s hodnocením jeho zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti a nezjistily proto jeho plnou invaliditu, přičemž krajský soud pochybil, pokud se se závěry těchto posudků ztotožnil. Stěžovatel sám podřazuje uplatněný důvod formálně pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však podle obsahu námítky dovozuje, že byl fakticky uplatněn důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy jiná vada řízení před soudem, neboť primárně je namítána nepřesvědčivost důkazů a nedostatek skutkových zjištění ve věci zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele, nikoliv pouze následné chybné právní posouzení podmínek plné invalidity. S odkazem na předchozí část odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud tuto námitku za lichou. Krajský soud nemohl pochybit nedostatečným zjištěním skutkového stavu pro posouzení otázky plné invalidity stěžovatele za situace, kdy odpověď na tuto otázku byla pro rozhodnutí ve věci irelevantní. Vadou řízení před krajským soudem byla naopak skutečnost, že k této otázce bylo vůbec nějaké dokazování prováděno. Vzhledem k tomu, že krajský soud z výsledků dokazování nevyvodil žádné závěry, které by se odrazily ve formulaci jeho závazného právního názoru, nepovažuje Nejvyšší správní soud tuto vadu samu o sobě za natolik závažnou, že by mohla mít vliv na zákonnost napadeného výroku rozsudku a být důvodem pro jeho zrušení.

Nejvyšší správní soud však nepřehlédl jinou vadu, u níž musel zvážit, zda nezpůsobuje nepřezkoumatelnost výroku pro nesrozumitelnost. K takovéto vadě by byl totiž soud nucen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a z toho důvodu rozsudek zrušit. Krajský soud zrušil rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 11. 2000 z toho důvodu, že pro výpočet výše částečného invalidního důchodu stěžovatele mělo být užito Smlouvy mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 22. 11. 1999, která vstoupila v platnost dne 1. 7. 2000, zatímco správní orgán aplikoval starší Úmluvu mezi Československou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslávií o sociálním pojištění ze dne 22. 5. 1957. Vyhověl tím jednomu z žalobních bodů uplatněných stěžovatelem a svoje pochybení uznala i ČSSZ. Tento závěr nezpochybňuje ani Nejvyšší správní soud, nicméně má za to, že chybný výběr právní normy, pod níž je subsumován zjištěný skutkový stav, je svojí povahou typickou nezákonností, nikoliv vadou řízení, jak uvedl krajský soud v napadeném výroku svého rozsudku. Tuto vadu však Nejvyšší

správní soud nakonec vyhodnotil jako spíše formální, která nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost nezakládá, neboť o důvodech zrušení správního rozhodnutí reálně není pochyb. Důvody kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak ve svém souhrnu nebyly naplněny.

Poté, co se vypořádal se stížními body i vadou napadeného výroku rozsudku, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné přičinit k věci i poznámku obiter dictum. Krajský soud ve svém rozsudku kromě výroku o zrušení rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 11. 2000 vyslovil i nicotnost následného rozhodnutí tohoto správního orgánu ze dne 17. 4. 2001. Důvod nicotnosti spatřoval v tom, že uvedené rozhodnutí, ač avizovalo změnu předchozího, nebylo rozhodnutím, jímž by správní orgán vyhověl všem námitkám stěžovatele uvedeným v opravném prostředku (žalobě) a bylo tedy vydáno nad rámec jeho pravomoci. Nejvyšší správní soud na tomto místě nemá v úmyslu vyslovovat autoritativní názor na otázku, zda popsaná vada skutečně způsobuje nicotnost rozhodnutí. Podotýká pouze, že obecně správní orgán pravomoc vydat tzv. submitující rozhodnutí měl a v určité podobě stále má, takže se nejedná o nedostatek pravomoci jako takové, ale o vadu konkrétně vydaného rozhodnutí. Nabízí se proto spíše závěr o jeho nezákonnosti. Co však nemohl Nejvyšší správní soud přehlédnout a ponechat bez povšimnutí je skutečnost, že výrok o nicotnosti rozhodnutí ze dne 17. 4. 2001 byl učiněn v řízení o opravném prostředku (žalobě) proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2000, aniž byly zřejmě splněny podmínky řízení. Řízení ve správním soudnictví je ze své podstaty řízením návrhovým a základní podmínkou řízení je tedy existence návrhu, jež se nyní označuje za žalobu. V daném případě však stěžovatel svým opravným prostředkem (žalobou) ze dne 18. 12. 2000 uvedené rozhodnutí nenapadl (ostatně z hlediska časové souslednosti ani nemohl), to učinil prokazatelně až v dalším podání ze dne 6. 8. 2001, jež bylo svým obsahem zčásti doplněním původního opravného prostředku (žaloby), zčásti pak novým opravným prostředkem (žalobou). Tento nový opravný prostředek směřující proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 17. 4. 2001 tedy měl být projednán v samostatném řízení, kde by soud posoudil všechny podmínky řízení a zabýval by se i odůvodněnými pochybnostmi o včasnosti jeho podání. Takovýmto způsobem však krajský soud nepostupoval. Vzhledem k tomu, že výrok rozsudku krajského soudu, jímž byla vyslovena nicotnost rozhodnutí ČSSZ ze dne 17. 4. 2001, nenapadl žádný z účastníků kasační stížností, zůstává uvedený výrok i přes vytýkané vady v platnosti.

Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že nezjistil stěžovatelem tvrzené důvody dle ust. § 103 odst.1 písm. d) s. ř. s., ani jiné vady, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného výroku rozsudku krajského soudu a k nimž by byl zároveň nucen přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst.1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst.1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele advokátce JUDr. Haně Homolkové pak přiznal odměnu za zastupování v celkové výši 650 Kč za dva hlavní úkony právní služby á 250 Kč (§ 9 odst. 2 a § 7 vyhl.č. 177/1996 Sb.) a dvakrát režijní paušál á 75 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst.4 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. srpna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu